

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קוב.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה ב סמג
עין טו:
מח ב מיי"ט שם הלכה ו:
מב ג מיי"ט שם הלכה ט:
ג ד מיי"ט פ"ו מהל' שכנים
הלכה ה סמג עין פב
טו"ע מ"מ ס"י קסג סעיף
ב:
נא ה מיי"ט פ"ד מהל'
מריס הלכה ז סמג
לאון רמב"ט טו"ע י"ד ס"י
ר"י סעיף לב:
נב ו ז ה מיי"ט פ"ד מהל'
עמו"ס הלכה י סמג
לאון טו:
נג ט י מיי"ט שם הלכה יא:
נד ב ל מ מיי"ט שם הלכה
יב והלכה יג ונעי'
כ"עו':

אין מחרימין אותו אבל נכסים שיש להם בצוהמה העיר מחרימין אותו וטעמא מפורש לקמן: **אמר ר"ש מפני מה וכו'.** בכל דוכתי דרש ר"ש טעמא דקראס: **ה"ג אמר מר ואם כל** (שללה) אשר זה לרבות נכסי רשעים שצוהמה לה: **אמר רב חסדא וננקבצין לאוסה.** נכסי רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקבצם לתוך העיר בצאות יום עצמו שכוונתו שלל העיר לרבות לשורפן הן אצודים עמיה אבל רחוקים דאין מגיעין לעיר אין אצודים. וזוקא שכבר היו לתוכה אלא שמעשיו היו מופקדים ביד אחרים אבל לא היו מעולם צמוכה כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא ביה שללה ואין הממון אצד: אלא ידדו. דבני עיר הנדחת ומופקדים הם צעיר אחרת: **הא אמר.** רב חסדא וננקבצין לתוכה והא אין נקבצין: דקבל עליו אחריות. בני עיר הנדחת כמאן דלא פליג. (א) א"ל לכזית צטר צלה שחיתה ואפילו שחטה משחט אין בשחיתתו כלום דלא לשחיתה קיימא אלא למימה ושחיתה זו היא מיתת הבהמה ואין היתר אפילו החלי שאין של עיר הנדחת דכי שחט לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא ממית ולא מהניא ציה שחיתה: **עיסה.** כל אימת דבעי פליג לה ואין חלק של עיר הנדחת מעורב בו: **ל"ג שחטה משחט ל"ג קטלא מקטיל.** דבין בשחיתה ובין צהריגה קרינא ציה לפי חרצו דאפילו שחטה מיתה צעלמא היא ולא מהני מידי או דילמא לפי חרצו היינו שלל דרך שחיתה אבל דרך שחיתה מהניא לה לטהרה מידי נזילה דנהי דלאכילה אימסרה ואיסור הגאה הוא אבל מיהני לטהרה מידי נזילה: **שיער נשים דנקיטו.** שבעיר הנדחת מהו אי הוו צכלל ואת כל שללה תשרף או לא: **רשעניות.** פשיטא לן דישירף עס שלל העיר: **פלישה.** שרץ לגלחה: **פיהה נכרים.** גדיל של שערות דעלמא שעושין לנני קא מצעי ליה לרצ יוסף אס של דנקיטות הוי: **מחובר בגופה.** שנקשר צה: **גנופה דמי.** וכסו שאין שורפין מלבושין שעליהן שהרי דנקיטות הן כך אין שורפין אותו גדיל: **דפלי כפצטא.** מלה אותו גדיל צידת ואין שרצין צה עכשו: **כיון דעיינא ונפקא.** רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלל קשרתו עכשו כל מקום שהיא עס נדון כמלבוש שעליה דכל שעתא דעמה עליה וכשאר מלבושין דמי: **רחובה מעיקרא משמע.** רחובה שהיה לה מתחלה ולא שעושין לה רחוב עכשו: הו

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך ל"ד חולקין (א) אבל לא מיתומא: **גרידי.** דל"ת נמשכין וכן גרים רצי בצוליה הש"ס מגריד גריד ונ"ל שהוא לשון גרידא דמפרשינן יחד על עס שהוא יחד משוך ומופרש הוא מן הכל ואין לאחרים סביביו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו בפסוק (ודומה לו). אבל גורדו ומעמידו על גלדו (ר"ה ד' סו): הוא לשון עברי ודומה לו בפסוק (איוב ב) ויקח לו חרס להתגדר בו דל"ת ופי' לשון חטיטה שמחטטו וגורד בפסוק או בכל דבר. וגורר צרי"ש לשון עברי הוא כמו (שבת ד' כב). גורר אדם מטה כסא ושלמן וכן (צ"ב ד' סו). היה מגרר ויואל מגרר ויואל: **צטר נפשייהו גרידי.** ומעשיהם מעשה אדוקים ציותר הואיל ומעלמם הם נדחין דין הוא שיעשה עיר הנדחת: **אבל הך.** הדוחמו צטר נשים וקטנים גרידי שאין אדוקים כ"כ: **היכי עבדינן.** היאך נעשין רוצה נחיס הואיל דלרצין עדים והתראה לכל אחד ואחד: **דינן וחובשין.** כשרואין צ' או ג' מהם עובדים ע"ז לא יסקלו אותו ומניחין כל האחרים מלסקול אלא דנין אותם לסקילה וחובשין אותם צצית הסוהר וכן עושין עד שרואין אס מלטרפין לרוצה וחוזרין ודינן אותם דין אחר להריגה ומלצדין את ממונם: **ומענה אס דינס.** שלאחר שנגמר דינס אתה משהה אותם ומענה את דינס: **דינן וסוקלין.** עד חליין דמחוקינן להו כחילוי ודינן וסוקלין ומתליין ואילן נחצבר הדבר למפרע שהדוחו רוצה והו צסיף וממונס אצד ומתליין ואילן אי אתה ראוי למשכן למיתה חמורה: **ור"ל אמר מרצין להם צמי דינן.** לאו משום דאין דינן צ' ציוס אחד דהא אמרת צפרק נגמר דינן (לשיל ממ). דצמימה אחת דנין אלא משום דנפיש עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי לחקור כל אחד ואחד ציוס אחד מרצים להם צמי דינס כדי שמתקבל עדותן ציוס אי יוגמר דין כולם ציוס אחד: **לשעריד.** לנ"ד שצשערין דהיינו סנהדרי קטנה: **ואי אתה מוציא.** אלא סנהדרי גדולה: **אלא מרצין להם צמי דינן ומעייני צדיניהם.** אס הוו מרצים ואס הדוחו רוצ' מעלים את כולן לנ"ד הגדול: **דמה יהא צעיר.** משנה צהשופין (צ"ב ז): **ויהא כהנשי העיר.** ליתן צלוצרי העיר: **למיהו ככני מתא.** שהיא נקרא ככני העיר אין נקרא צפחות מ"צ חדש אבל להקרות מיוצבי העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מלנשי העיר וקרינן צהו את יוצבי העיר ההוא': **והפניא.** צניחותא: **המודר הנאה.** שאומר הרי עלי קונס אס אהנה: **החם אותה פרט לנכסי לדיקים שצוהמה לה.** שאס היו לדיקים דריס צמוכה והו להו נכסים מופקדים צמקום אחר ציד אחרים

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שערך את האיש או את האשה וסקלתם באבנים ונתתם דברים יו"ה
2. הבה תבה את יושבי העיר ההוא לפי חרב החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמותיה לפי חרב: ובריש ג' טו
3. ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה וישרפת באש את העיר ואת כל שללה קביל לך אלהיך ויהיה תל עולם לא תבנה עוד: דברים יג יז

גליון הש"ס

נב' ע"ה חציה של עיר הנדחת. ע"י שגת אריה ק"י פ"ט: שם יצא זה שמוחוס תלישה. ע"י לעל מו ע"ב מוס' ד"ה תלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאן וכו' דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] נב' ואל כל אשר בה נמקח:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה. כדי שכל יודים (ביב ח.ח.) ויהא כהנשי העיר. ונלאת עמהם בעול (שם ז.) למיהו מיהבי מתא. בשלשים יום ונכי עיר הנדחת מבי יושבי העיר (שם ח.ח.) שיער נשים צדקניות. של עיר הנדחת שלל הדוחו עמה (ש"כ ז.). ששורה נכרית. ששורה הנקט לשורה קא מיעבא ליה אי כגופה היא ויטיל עמה. אי כגופהה וקביל לדיקים שצמוכה ויאלץ ממנה ערומם וכל ממונס ספק. דכמי ואת כל שללה מקבין וג' (שם).

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן כגון דקביל עליה אחריות מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב חסדא בבהמה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה. עיסה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת מהו דתיתנהי בה שחיתה לטהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא לא שנא משחט לא שנא קטלא מקטיל או דלמא כיון דשחטה מהניא לה שחיתה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא דרשעיות אסור תקבין ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה. עיסה זה שמוחוסר תלישה וקביצה ושריפה אלא אמר רבא בפיהה נכרית היכי דמי אי דמחובר כגופה כגופה דמיא לא צריכא דתלי בביטמא כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבד או דלמא כיון דעיינא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבין אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע: וההקדשות